

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **J. J.**

skazanego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

w dniu 9 lipca 2024 r.,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu

z dnia 18 grudnia 2023 r., sygn. akt II Ka 356/23

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu

z dnia 11 września 2023 r., sygn. akt II K 296/23,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

J. J. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od bliżej nieustalonego dnia miesiąca października 2022 roku do bliżej nieustalonego dnia miesiąca listopada 2022 roku w T. , województwa [...], działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, nie mniej niż czterokrotnie wprowadził do obrotu łącznie 200 gram

marihuany, co stanowi znaczną ilość środka odurzającego, poprzez przekazanie go D. T. w celu dalszej dystrybucji, sprzedając jednorazowo po 50 gram marihuany za 35 złotych za gram z czego osiągnął korzyść majątkową w łącznej kwocie 7.000 złotych, to jest o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

2. w bliżej nieustalonym okresie czasu w listopadzie 2022 roku we W. , województwa [...], działając z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci mefedronu w ilości nie mniejszej niż 100 gram netto w ten sposób, iż przyjął tę substancję od A. C. , a następnie przekazał ją D. T. w celu wprowadzenia jej do obrotu sprzedając jednorazowo w cenie po 30 złotych za jeden gram mefedronu z czego osiągnął korzyść majątkową w łącznej kwocie 3.000 złotych, to jest o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,
3. w bliżej nieustalonym okresie czasu od października do listopada 2022 roku w T. , województwa [...], działając z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci mefedronu w ilości nie mniejszej niż 50 gram netto w ten sposób, iż przekazał tą substancję D. T. w celu wprowadzenia jej do obrotu sprzedając jednorazowo w cenie po 30 złotych za jeden gram mefedronu z czego osiągnął korzyść majątkową w łącznej kwocie 1.500 złotych,

to jest o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,
4. w bliżej nieustalonym dniu miesiąca września 2022 roku w T. , województwa [...], wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jednorazowo udzielił D. T. środek odurzający w postaci marihuany, w celu zachęcenia go do kupowania wyżej wymienionych środków u niego, a czynił to w celu

uzyskania korzyści majątkowej, to jest o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

5. w dniu 8 stycznia 2023 roku w R., województwa [...], używając przemocy i groźby bezprawnej usiłował wywrzeć wpływ na współoskarżonego D. T. w ten sposób, iż sporządził gryps do nieustalonej osoby w którym wskazywał, iż w/w ma „dupę i bachora na wiosce i ktoś musi ogarnąć aby zmienić zeznania (...) bo jak nie to gdy wyjdzie to go zapierdoli” a nadto usiłował utrudniać postępowanie karne prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w T. za sygnaturą [...] pomagając sprawcom przestępstw uniknąć odpowiedzialności karnej poprzez ostrzeganie ich o toczącym się postępowaniu i zacieraniu śladów przestępstw, co mu się jednak nie udało, gdyż gryps został przejęty przez funkcjonariuszy Służby Więziennej,

to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 245 k.k. i z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

6. w bliżej nieustalonym okresie 2022 roku w T. , województwa [...], wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, nieodpłatnie udzielił D. B. i A. K. środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste - marihuany i umożliwił im jego zażycie, to jest o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 11 września 2023 roku, sygn. akt II K 296/23, Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu oskarżonego J. J. w ramach czynów zarzucanych mu w pkt. od I do IV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od końca września 2022 roku daty dziennej nie ustalono do listopada 2022 roku, daty dziennej nie ustalono w T. oraz we W. , województwa [...], działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wprowadził do obrotu znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 200 gram oraz znaczącą ilość substancji psychotropowej w postaci mefedronu w łącznej ilości 150 gram, w ten sposób, że w celu zachęcenia D. T. do kupowania od niego środków odurzających jednorazowo udzielił mu marihuany, a następnie czterokrotnie przekazał mu

marihuanę i mefedron, w celu ich dalszej dystrybucji, sprzedając mu jednorazowo 50 gram marihuany za 35,00 złotych za gram oraz mefedron w cenie po 30,00 złotych za jeden gram, z czego osiągnął korzyść majątkową w łącznej kwocie 11.500,00 złotych, co stanowi występki z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za ten czyn na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 57b k.k. skazał i wymierzył karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając na mocy art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki na równoważną kwocie 20,00 złotych. Na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w wysokości 11.500,00 złotych (jedenaście tysięcy pięćset złotych i 00/100 groszy). Oskarżonego J. J. w ramach czyn zarzucanego mu w pkt. V aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 8 stycznia 2023 roku w R., województwa [...], używając groźby bezprawnej usiłował wywrzeć wpływ na współoskarżonego D. T. w ten sposób, iż sporządził gryps do nieustalonej osoby w którym wskazywał, że w/w ma rodzinę i w sposób wulgarny instruował znane sobie osoby o konieczność wywarcia na niech presji w celu doprowadzenia do zmiany zeznań D. T. pod groźbą pozbawienia go życia lub zdrowia, a nadto usiłował utrudnić postępowanie karne prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w T. za sygnaturą [...] pomagając sprawcom przestępstw uniknąć odpowiedzialności karnej poprzez ostrzeganie ich o toczącym się postępowaniu i zacieraniu śladów przestępstw, co mu się jednak nie udało gdyż gryps został przejęty przez funkcjonariuszy Służby Więziennej, co stanowi występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 245 k.k. i z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., i za ten czyn na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 245 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go i wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżonego J. J. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. VI aktu oskarżenia, stanowiącego występki z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 58 ust. 1 w/w ustawy skazał i wymierzył karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone w pkt. I, III i IV jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i w ich miejsce wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 63

§ 1 k.k. i § 5 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 04 grudnia 2022 roku, godz. 7:10 do dnia 12 lutego 2023 roku. Na mocy art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych NR [...] pod pozycjami od 6 do 8. Na podstawie art. 230 § 2 k.k. dowód rzeczowy szczegółowo opisany w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych NR [...] pod pozycją 1 zwrócił osobie uprawnionej - oskarżonemu J. J. .

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2023 roku Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu w sprawie o sygn. akt II Ka 356/23, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego J. J. :

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. czyn przypisany oskarżonemu J. J. w pkt. I zakwalifikował z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k.,
2. czyn przypisany oskarżonemu w pkt. IV zakwalifikował z art. 58 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k.,
3. uniewinnił J. J. od popełnienia czynów przypisanych mu w pkt. III i w tej części kosztami procesu za obie instancje obciążył Skarb Państwa,
4. w pkt. V kary łącznej wyeliminował karę pozbawienia wolności orzeczoną w pkt. III za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 245 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w miejsce orzeczonej w tym punkcie kary łącznej orzekł wobec oskarżonego karę łączną w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

5. Utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

6. Zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarb Państwa kosztów sądowych za postępowania odwoławcze, a poniesionymi wydatkami w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Od wyroku sądu odwoławczego została wniesiona kasacja przez obrońcę skazanego, w której podniesione zostały zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa mającego wpływ na treść wyroku:

1. w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu J. J. , tj. art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przez błędne zastosowanie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i przyjęcie, iż wymieniony skazany wypełnił swoim zachowaniem znamiona czynu objętego tymi przepisami, w sytuacji gdy dotychczas zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż skazany J.J. zachowaniem swoim co najwyżej dopuścił się czynu zabronionego określonego w art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z uwagi na to, iż:
 - art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie znajduje zastosowania do przypadków gdy odbiorcą substancji psychotropowej jest konsument, co miało miejsce w realiach niniejszej sprawy, gdyż z opisu czynu przypisanego oskarżonemu nie wynika, aby odbiorcami opisanych substancji psychoaktywnych były osoby nie będące konsumentami,
2. rażące naruszenie praw w postaci przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. polegające na naruszeniu zasady obiektywizmu, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, nieuwzględnieniu przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i uwzględnieniu jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego J.J. , a tym samym bezpodstawnemu odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie opisu przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania, a przez to dokonanie nieprawidłowych ustaleń faktycznych, czego konsekwencją było przyjęcie, iż skazany J.J. dopuścił się czynów zabronionych przeciwko

narkomanii, podczas gdy jedynym dowodem wskazującym na jego sprawstwo w zakresie przestępstw stypizowanych w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz z art. 58 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii są pomówienia współoskarżonego D.T.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu oraz wyroku Sądu I instancji.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Tarnobrzegu w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza podniesionych w niej zarzutów nie wykazała, by w sprawie miało dojść do rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że kasacja jako nadzwyczajny środek zaskarżenia ma z mocy ustawy ograniczony zakres – służy eliminacji prawomocnych orzeczeń sądów, które ze względu na charakter (doniosłość) wadliwości, jaką są obarczone, nie mogą ostać się w obrocie prawnym. Podnoszone w tej skardze zarzuty powinny wskazywać na uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub inne, ale przy tym rażące naruszenie prawa, do jakiego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu drugiej instancji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2020 r., II KK 52/20 oraz z dnia 13 grudnia 2017 r., II KK 360/17). Jednocześnie, by zarzut kasacyjny móc uznać za skuteczny i trafny, należy wykazać, że to rażące naruszenie prawa miało wpływ na treść wydanego przez sąd odwoławczy orzeczenia. O wpływie „rażącego naruszenia prawa” na treść zaskarżonego orzeczenia, w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., można natomiast mówić jedynie wówczas, gdy jest możliwe wykazanie, że kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w zasadniczy sposób odmienne od tego, które w sprawie zostało wydane.

Nie wystarczy więc samo podniesienie zarzutu naruszenia konkretnego przepisu, ale trzeba w drodze umotywowanego wywodu wykazać, że w realiach konkretnej sprawy, w wyniku wadliwych decyzji sądu, rzeczywiście doszło do naruszenia, w stopniu rażącym, określonego przepisu, a sąd miał obowiązek postąpić inaczej, co w konsekwencji mogłoby doprowadzić do wydania innego rozstrzygnięcia niż zaskarżone (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 czerwca 2019 r., V KK 124/19, z dnia 19 grudnia 2018 r., II KK 460/18 oraz z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17).

W kasacji jej autor przedstawia jedynie odmienną wersję wydarzeń niż ta ustalona przez Sąd I instancji, a zaaprobowana przez Sąd odwoławczy, a która jego zdaniem wynika z materiału dowodowego w sprawie. Nie wskazuje przy tym na żadne logiczne argumenty, które miałyby przemawiać za tym, że ocena ta mogłaby zostać oceniona jako błędna. Podniesione w tym zakresie zarzuty są co najwyżej efektem niezadowolenia obrońcy z wyników dokonanej w sprawie oceny dowodów i ustalonego na ich podstawie stanu faktycznego. Skarżący nie przedstawia bowiem żadnych argumentów zdolnych podważyć stanowisko Sądu odwoławczego. W istocie obrońca ograniczył się jedynie do zanegowania oceny dowodów, gdyż jego zdaniem należało dać wiarę dowodom obrony.

Jak słusznie dostrzega prokurator, wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja nie zawiera wyjaśnienia, na czym dokładnie miałyby polegać opisane w niej naruszenie normy procesowej z art. 7 k.p.k. Skarżący, wskazując powołany przepis jako naruszony, stwierdził tylko tyle, że dokonano nieprawidłowych ustaleń odnośnie określonych okoliczności w zakresie popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego wskazywały wprost, że dopuścił się on jedynie popełnienia czynu z art. 58 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Taki sposób postępowania nakazuje natomiast uznać, iż pod pozorem opisanych naruszeń, skarżący podjął niedopuszczalną próbę przeforsowania zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, sztucznie stwarzając wątpliwości, które w rzeczywistości nie zaistniały.

Nieuwzględnienie uwag autora środka odwoławczego i przyjęcie lub utrzymanie w mocy niekorzystnych dla strony ustaleń faktycznych nie stwarza każdorazowo podstawy do kwestionowania prawidłowości orzeczenia Sądu

odwoławczego, w kontekście przesłanek kasacyjnych. Kasacja musi opierać się bowiem na zarzutach rażącego naruszenia prawa, które wywarły bądź mogły wywrzeć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, nie podważając samych jego faktycznych podstaw (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2022 r., III KK 216/22). Tego wymogu wniesiona kasacja nie spełnia, mając wyraźnie polemiczny charakter i opierając się na alternatywnej wersji inkryminowanych zdarzeń.

Nie dostrzegając podstaw do uwzględnienia przedmiotowej kasacji, Sąd Najwyższy orzekł o jej kwalifikownym oddaleniu, o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 w zw. z art. 633 k.p.k.

[J.J.]

[ał]